

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et lidet Bidrag til Dagens Penne-Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1523. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_330-txt-shoot-idm215.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Eensomhed, for hvem der ikke kalder Tummel Selskab og Snak Samtale! Ja, den skal minde om, hvad der er sandt, og hvad jeg er sikker paa, enhver i Danmark, hvis Kinder før har glødet i Straalerne af Aandens Soel, hvis Hjerter før har banket høit, og smeltet hen ved Tonerne fra Hoved-Hvælvingen og Hjerter-Dybet, skal indrømme, at der i Fjor, i Danmarks *Fugle-Skov*, ei holdtes nogen Jubel-Fest for Aand og Hjerter, men snarere et Gravøl, hvor *Aand* og *Hjerter*, som fortvivlede: som *Asmund* og *Ragnhild*, tog Afskeed fra Marken, for at indmure sig i Mørket. Jeg nævnede *Asmund*, og hvem der har et opladt Øje, seer vel hvad jeg mener: at jeg mener Nordens høje Kæmpe-Aand, der, end saa seent i Tidens Kveld, besøgte os med Adam Øehlenschläger, men nu, som et Gjenfærd af sig selv, ynkelig raste, gav Helte-Driften og Fostbroder-Skabet Skyld for sin selvgjorte Skjebne, og syndes i sit eget Øie kun at have trende Kaar: aldeles at omskabe sig selv fra Aand til *Kjød*, eller at glemme sig selv i Intets Skjød, eller ved et *Krampe-Træk* tage *Kjød*et med i Evigheden: altsammen lutter *Umueligheder*. Hvad Under, at Aanden som rasede saa, forsvandt, uvist, til hvilken Side; og hvad Under, at der for aandekjære Hjerter blev tomt og eensomt her i Skoven, saa de, som Rerek og som Alfred, kunde vel faae i Sinde at drage bort fra Sællands Bøge, og lede om Opmuntring i Landet, hvor Citronen groer. Ja, Aander! saae I ikke Alfred, saae I ikke Unger-Svenden med det ømme Hjerter, saae I ikke Bernhard Ingemann drage taus, vemodig bort, da Haabet syndes reent udslukt om *Asmunds* Redning! Forstod I ikke, det var *Asmunds* *Krampe-Træk*, hvorunder *Elnas* Hjerter hardtad brast, da hun forgjæves havde med sin Jomfru-Haand bevæget Kirke-Klokkerne til Bede-Slag! Saae I ei, at *Elnas* Skjald kun vidste Raad for hendes Hjerter i et sælsomt Eventyr, ja vidste dog i Grunden intet Raad, thi hendes Hjerter slog jo kun i hans: i *Skjaldens*, i *Halvdans*, som forlod os med det vemodfulde Kvad: